

L'hostal d'En Rutllant

Pensarà el jovent que els fets memorables i les costums plenes de poesia que els de la nostra quinta sentíem amb fruisió relatar per boca d'uns ganxons castissos, francs i expansius com ho foren els nostres avis, són en aquests temps d'aspiracions febrils com fulles de tardor; mes nosaltres que hem sospesat llur valor filosòfic, a despit de les modernes habituds, trobem que lluny d'haver caducat, mantenen encara tota la frescor i l'encís d'un amorós present.

Deixa, amic lector, que abans d'entrar en matèria, tributem els deguts honors al marxant del farcell, a l'orador d'espardenya i al modest «globetrotter» en fi, que constituïren la darrera nota pintoresca del desaparegut típic-
hostal. A nosaltres que hem aconseguit l'establiment d'En «Camilo» del Carrer d'Espiciers, últim bastió de l'inconfusible hostaler d'altre temps, ens és permès de desempolsar els retrats esblanqueïts d'uns tipus que arribaren a merèixer l'atenció popular, per tal d'animar el quadret; d'uns personatges exòtics, si vols, però prou capaços de suscitar encara la teva admiració si llur espontaneïtat i llur gràcia no s'haguéssin esfumat com la nostra daurada infantesa. Conjunt de renouers que han anat desapareguent, que rodolant d'un poble a l'altre amb la mercaderia o llurs enriquells a l'esquena anaven a la caça d'uns bons plats de vianda i de la màrfega per pocs rals, manegat-se en la vida sense gaires encaparraments.

Si poguessim suprimir la cinquantena d'anys que han transcorregut de llavors ançà, veuríem reparèixer en carn i ossos el botànic, portent d'eloqüència i propagandista acèrrim d'un té que es composava de centenars de classes d'herbes; el venedor d'una pomada màgica que a la paret de Can Barraquer de Plaça solia adossar hi un pendó de grans dimensions representant un paisatge pirinenc o en el qual s'hi havien pintat unes serps gruixudes com el braç o uns micots entre plantes tropicals, vertadera obro d'art que li servia d'esquer; l'«adoba-còssis-i-gibrells»; el «paraigüer»; el romancista tocador de guitarra o de violí; el «Plata-y-Oro»; aquell home d'estatura alta que no dessemprava la bossa de cuir que solia dur penjada al coll, que se-

gons males llengües tenia prou astúcia per a aconseguir una alzina després d'haver donat un aglà, i al qual havíem vist d'espandre's amb un gest altruista d'un magnífic «Roskoff» a canvi d'unes arracades passades de moda o de mitja dotzena de culleretes; l'esmolet rossellonés, o l'home, en fi, del vestit de vellut, que venent faixes o qual-sevulla altra cosa, vivia feliç perquè no se li havien malejat els «gaudeamus» econòmics, compensadors de totes les fatigues.

Mes, deixem-nos de preàmbuls i donem-nos ansia de pintar-te, amic lector, les excel·lències de l'Hostal d'En Rutllant que ha servit d'encapçalament del modest comentari. Voldríem fer-ho amb pinzellada fresca i sucosa, però, com que no estem dotats per a les arts, com ja saps, haurem de concretar-nos a oferir-t' en una mena d'esbós, bo i demanant-te indulgència.

Creiem que aquell establiment és un exemplar curiós, en primer lloc perquè la casa on En Rutllant hi planejà el negoci i que tingué durant molts anys en arrendament, era propietat d'una dama distingida que, segons tenim entès, havia pertenescut a la noblesa, i ens recordaria molts fets si les seves parets poguessin parlar; i encara que salta als ulls que arquitectònicament no te res de particular, era molt espaiosa, i la netedat en tot el que es veia, proclamava que allí, a més de la faramalla, o d'uns tipus més o menys suggestius, s'hi allotjava gent de condició elevada. I tenint en compte d'altra banda que el menjador es convertia a vegades en una mena de Babel ja que s'hi sentíen parlar diversos llenguatges, i que l'hostaler era molt discret i que la seva ma era

sol·licita a més no poguer, ens arribem a convèncer que el nostre antic hostal hauria pogut igualar-se amb el «Mesón del Sevillano» o amb altres «ventas» que fa tres centúries gaudiren de gran fama.

Molts sabran que la casa en qüestió encara existeix, doncs l'ocupa l'acreditat flequer d'enfront de la Font d'En Pere Màrtir, al carrer de Joan Maragall, abans «de la Processó». Els darreres (si és que com abans perteneix a un sol propietari, cosa que no hem esbrinat) donen al Carrer de Sant Ramon que fou antigament el de «les Banyes». La paret lateral, o sigui la de tot l'edifici que ocupà l'hostal, ocupa per complet la travessia del Carrer de Sant Ramon on s'hi construí antigament una llarga escala per a salvar el desnivell.

L'antic hostal de Ganxònia fa reviure en el nostre record unes costums i unes figures que el progrés, que tot ho envaeix, ha fet desaparèixer. En Rutllant que era un bon tros alegre i filantròpic, sabia girar els ulls quan qualque faranduler, una yegada tip, tractava de fer-se fonedís, amb malleta i tot. Tothom ha de viure; solia exclamar. Si tornés de l'altre món, trobaria sens dupte que l'avançament de la humanitat ens ha complicat massa l'existència.

Les filosofies del bon hostaler no comptarien ara; seguiren la mateixa sort dels rentamans i de les safates amb mitja dotzena de gots que presentava ufanosament al parroquià i amb molt més delit quan sabia que hi havia prou pasta per a fer dringar qualque «lluïsa»,..... L'hostal de «Mussiu Rutllant» no pot tornar; aquells eren altres temps.

J. Soler C.

El chupete perdido

Sr. Director: En la sección «Lo que no se pierde» de la semana pasada apareció el anuncio de haberse encontrado un chupete con un imperdible. He pasado toda la semana preocupado por saber si alguien se había presentado a reclamarlo, ya que sería una pena que no se recuperara, porque no creemos que tuviese cabida en el museo municipal, tampoco. Desde luego, el caso es algo raro, y pudiera encerrar gato dentro. Porque ¿qué le parece a Vd. eso de perder un ob-

jeto que lleva consigo un «imperdible»? Además que si se tratara de un cuadro de Dalí o de un ejemplar de «Destino», cosas que tienen su importancia, nos explicaríamos que se anunciaran.

Pero, en fin, a lo mejor es un recuerdo de familia, y hay que ser respetuosos con las familias. Sobre todo con éstas que no se chupan el dedo. Desde ahora prometemos leer cada semana muy atentamente la sección, «Lo que no se pierde». Gracias, Sr. Director.

Mina

El Ayuntamiento de Santa Cristina de Aro

saca a subasta la construcción de su nuevo Edificio Municipal

Acordado por este Ayuntamiento la construcción de tres viviendas con todos sus servicios y Dependencias Municipales, según el Proyecto redactado por el Arquitecto D. Enrique Vilanova acogióndose al Reglamento del Instituto Nacional de la Vivienda.

Se hace saber que, durante veinte días naturales a partir de aquél en que se publique este anuncio en el Boletín Oficial de la Provincia, se admitirán en este Ayuntamiento durante las horas hábiles de oficina, proposiciones para optar al concurso subasta de las obras señaladas al principio, cuyo presupuesto de contrata asciende a pesetas 364.672'84 debiendo quedar terminadas en el plazo de doce meses a partir del día de su comienzo y siendo la fianza provisional de 7.293'45 pesetas.

El proyecto estará de manifiesto en el citado Ayuntamiento de Santa Cristina de Aro y en Madrid en las oficinas del Instituto Nacional de la Vivienda.

Cada proponente presentará dos sobres cerrados, lacrados y rubricados; uno conteniendo las referencias técnicas y económicas, cédula personal (o documento supletorio) y el resguardo de haber constituido la fianza provisional, y el otro sobre, conteniendo las proposiciones económicas.

La apertura de los sobres se verificará al día siguiente de quedar cerrado el plazo de admisión. Caso de ser inhábil se efectuará en el siguiente día hábil.

Los sobres que contengan las proposiciones económicas de los concursantes rechazados, se destruirán ante Notario, procediéndose a continuación a la apertura ante dicho Notario, de los sobres restantes, adjudicándose la obra a la proposición más baja. De existir igualdad, se decidirá mediante sorteo.

Terminado el remate, se devolverán a los licitadores los resguardos de los depósitos y demás documentos presentados, reteniéndose oportunamente el que se refiera a la proposición más baja.

El adjudicatario una vez cerrado el remate, elevará la fianza provisional a definitiva, la que deberá quedar depositada dentro de los quince días siguientes al de la adjudicación, en la ya citada cuenta, perdiendo en todo caso la fianza provisional y caducando la concesión. En los quince días posteriores deberá otorgar la correspondiente escritura para formularse el contrato, incurriendo en caso de no hacerlo, en la pérdida total de la fianza definitiva depositada.

Modelo de proposición para optar a la subasta de tres viviendas protegidas y dependencias municipales

Don..... vecino de..... provincia de..... según documento identidad n.º..... con residencia en..... enterado del anuncio publicado en el B. O. de la Provincia, del día..... y de las condiciones y requisitos que se exigen para la adjudicación en pública subasta de las obras de construcción de tres viviendas y dependencias municipales en Santa Cristina de Aro, se comprometo a tomar a a su cargo la ejecución de las mismas con estricta sujeción a los expresados requisitos y condiciones, por la cantidad de..... ptas. (Aquí la proposición que se haga, advirtiéndose que será desechada toda proposición en que no se exprese claramente la cantidad en letras, en pesetas y céntimos, por la que se comprometo el proponente a la ejecución de las obras, así como toda aquella en que se añada alguna cláusula).

Asimismo se comprometo a que las remuneraciones mínimas que han de percibir los obreros de cada oficio y categoría empleados en las obras, por jornada legal de trabajo y por horas extraordinarias, no serán inferiores a los tipos fijados por las disposiciones vigentes.

Fecha.....

Firma.....